

HARLEQUIN

AJALOLINE ROMAAN

*Sepameistri
naine*

Elisabeth Hobbes

Elisabeth Hobbes
The Blacksmith's Wife
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Claire Lackford
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01321517
ISBN 978-9949-82-028-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**.

Autori märkus

See lugu leiab aset minu kodulinnas Yorkis ja selle ümbruses, Põhja-Yorkshire'i rabades, mida mina pean üheks Britannia kõige kaunimaks ja dramaatilisemaks piirkonnaks. Tahaksin kutsuda kõiki üles seda külastama, eriti siis, kui kanarbik õitseb ja igas suunas, kuhu ka vaatad, näed vaid purpurseid toone.

Peaaegu kõik tegevuse toimumise paigad, mida me raamatus mainime, on päriselt olemas. Erandiks on vaid kaks küla. Kui olin valmis kirjutanud umbes kolmandiku sellest raamatust, sain teada, et St. Andrewgate'is töötavate seppade gildi nimekirjas oli ka üks naissoost sepp nimega Johane. Ravenscrag ja Wharram Danby on mu enda väljamõeldised, aga ma võlgnen nende eest tänu sajanditevanustele rabaküladele – ka Wharram Percyle, mida haldab heategevuslik organisatsioon English Heritage (e.k. – Inglismaa pärand) ja mida saab külastada.

Käesoleva raamatu kirjutamise ajal suri Sir Terry Pratchett – sündmus, mis tegi mind kurvemaks, kui ma siinkohal väljendada oskan. Kui Joanna otsustas võtta endale koera (see ei puutu kuidagi minusse, sest ma ei teadnud, et tal see plaanis oli), siis tuli sellest minu austusavaldus võlukoer Gaspode'ile. Laenasin Terry Pratchettilt veel ühe tegelase. Andke teada, kui teda kohtate.

See koer kuulub ühele mu sõbrale, kes on minuga samal arvamusel – nimelt on ta seisukohal, et inimese nimega koerad on ülimalt naljakad ja et Simon on vastuvaidlematult parim näide selle kohta. Tema nimi kujutab endast ettekavatsemata, kuid lõbusat ühtelangevust ja mulle meeldib, kui minu elu täiesti eraldiseisvad sfäärid omavahel kokku põrkavad.

Nagu kõigi mu lugude puhul, nii aitas ka nüüd üks konkreetne laul mul keskenduda. Seekord oli see Stevie Nicksi „Every Day“.

Pühendatud Jennile, Paulile ja Fredile.
Aitäh kõitva vestluse eest pärgamendisortide teemal. Samuti vest-
lusega kaasnenud laimikokteilide eest.

Esimene peatükk

Maapinnal kaikus kapjade kõmin, kui hobused kohalt söötsid. Piigid tabasid soomusrüüsid, purunedes kokkupõrkel ja puistates areeni teravate puukildudega üle. Ratsurid keerasid oma hobused ringi, et uuesti üksteisele vastu astuda. Rahvas röökis, trampides jalgu ja trummeldades rusikatega vastu piirdeaedu, mis neid võitlejatest lahutasid. Naised tribüünil ahmisid hirmunult õhku, erutusest ja põnevusest üksteisel käsi pigistades. Võitlust oli piinav jälgida, aga mitte ükski pealtvaataja, olgu ta kõrget või madalat päritolu, ei suutnud silmi nende ees aset leidvast etendusest lahti rebida.

Joanna Sollers suutis seda veel kõige vähem.

„Sir Roger on kõige vägevam ja kui Sir Godfrey tahab temast jagu saada, siis peab ta Sir Rogeri hobuse seljast maha tõukama või talle hoobi pähe andma,“ pomises Joannast vasakul pool istuv mees. „Sir Godfrey võidab,“ vastas mehe kaaslane. „Tal on kaks korda rohkem kogemusi kui Sir Rogeril.“

Roger Danby *võidab* piigivõitluse; Joanna oli selles raudselt veendunud. Tõsi küll, tänased võitlused peeti rüütlite vahel, kes polnud lahingus käinud, aga Sir Roger oli nendest parim ja targim. Kogu Yorkshire rääkis sellest, kui vilunud ratsutaja ta on. Iga kord, kui neiu mainis, et kardab tema turvalisuse pärast, vastas mees talle just nende sõnadega, naerdes selle üle, kui neiu tõrjus vargseid suudlusi, mis iga nende kohtumisega muutusid üha ründavamaks ja nõudlikumaks.

Joanna sundis end pilku uuesti tagasi areenile pöörduma. Turniiriväljaku mõlemas otsas pühkisid rüütlid laubalt higi,

samal ajal tõid relvakandjad neile uued piigid. Sir Rogeri kastanpruun täkk trampis raevukalt maad, raputades pead, olles oma peremehe kombel täis indu paigalt söösta.

Pasunad hüüdsid ja rüütlid lükkasid visiirid jälle alla ning tõstsid piigid üles, olles valmis viimaseks kokkupõrkeks. Väljakule vajus vaikus, kui lipp üles tõusis. Joanna hammustas murelikult huulde. Ta tundis Sir Rogerit juba kolm aastat, aga ei mäletanud, et meest oleks kunagi sadulast maha lükatud. Sellest hoolimata keerutasid ta käed süles olevat linast salli, tõmmates selle rusika ümber nii pingule, et veri valgus sõrmedesse.

Lipp langetati ja rüütlid söötsid valjusti hüüdes paigalt. Sir Godfrey piik tabas Sir Rogeri rinda. Noorem rüütel tõmbas õla tagasi ja piik jäi terveks. Tema enda relv tabas samal ajal vastast otse rindu, purunedes kokkupõrke mõjul tükkideks. Kõik kargasid kõrvulukustavalt karjudes püsti ja Joannast vallandus hingetõmme, kuigi ta isegi ei teadnud, et oli seda kinni hoidnud.

Sir Roger oli võitja ning sai selle eest kukrutäie hõbedat ja koha järgmisel päeval toimuvatel võistlustel.

Rüütlid traavisid mõõda turniiriväljakut tagasi oma kohtadele, tervitades käetõstega Sir Bartholomew Cliffordit, Yorki šerifit. Sir Roger kergitas end sadulas, lastes pilgul üle rahvahulga libiseda. Joanna kallutas end kitsal puupingil ettepoole, püüdes meeleheitlikult mehele silma jääda, kuigi teadis, et tõenäoliselt mees teda seal viimastes ridades ei märka.

Joanna sirutas kaela, et näha tribüüni keskosa, kus istusid kõrget päritolu daamid, kes olid rõivastatud silmipimestavates vikerkaarevärvides siidi ja sametisse ning teda valdas äkiline igatsus. Võib-olla palub Sir Roger just sel aastal lõpuks ometi Joanna kätt, et nad saaksid abielluda. Kui ta edaspidigi turniire võidab, siis on tal varsti küllalt varandust, mille puudumine oli meest seni takistanud abieluettepanekut tegemast.

Mõte sellele, kuidas temast saab leedi Danby, tõi Joanna huultele naeratuse. Ta suutis vaevalt uskuda, et rändava sepa-

meistri vennatütar oli ühele aadlimehele silma jäänud. Roger oli tulnud Joanna onu sepikotta uut kiivrit tellima ja kuna Simon Vernon polnud kohal, siis võttis tellimuse vastu Joanna. Kui onu tagasi jõudis, polnud noorel rüütli lahkumisega kuhugi kiiret ja tema huvi seitsmeteistkümneaastase neiu vastu oli enam kui ilmne. Simon oli uhkelt mööda St. Andrewgate'i kõndinud ja nädalate kaupa teiste gildiliikmete ees kiidelnud, kui nupukalt oli tema vennatütar niisuguse prestiižika kosilase tähelepanu kōitnud. Joanna teadis asjast rohkem. Ta armastas Sir Rogerit. Need kuud, mil meest Yorkis polnud, olid hallid ja rõõmutud. Neiu elas vaid selle päeva ootuses, mil mees tagasi tuleb ja elu uuesti soojusega täitub.

Mõtteisse vajununa ei pannud ta peaaegu tähelegi, et ratsamehed lahkusid valjude ergutushüüete saatel turniiriväljakult. Joanna nõjatus seljatoele, ning samal ajal kui kestis järgmine jõukatsumine, ekslesid ta mõtted ringi. Teda huvitas vaid üksainus mees, kes ei võistle uuesti enne kui alles järgmisel päeval. Kui päike hakkas tribüüni taha vajuma, lahkus Joanna väljakult, valides hoolikalt teed kioskiridade vahel, möödudes nipsasjadega kaubitsejatest, toidumüüjatest ja komejantidest.

Joanna läks üle jõe ja siis kõhkles. Lossimüüride ümber olid telgid, kus rüütliid ööbisid. Joannal oli kotis kingitus, mille ta oli kavatsenud Sir Roberti jaoks sinna jätta, aga miks ei võiks ta seda ise kohale toimetada? Mees peaks olema juba laagrisse tagasi jõudnud. Öhtul näeb ta Sir Rogerit niikuinii pidusöögil lossisaalis, aga ta teadis oma kurbadest kogemustest, et kahekesi saavad nad veeta vaevalt mõne hetke. Rogerit ümbritsevad teised rüütliid – ja ka teised naised.

Selle asemel et minna mööda linna viivat teed tagasi, trügis ta läbi rahvahulga, mis suundus eredavärviliste telkide poole.

„Mis sul laagrisse asja on?“

Seal seisid kaks ristatud piikidega valvurit, kes lasksid osa külastajaid sisse, teisi aga keelasid sisenemast. Nad vahtisid

Joannale külmal pilgul otsa, aga ta oli selleks valmistunud. Ta osutas suurele nahkkotile, mida ta käsivarre all hoidis.

„Mul on midagi Sir Roger Danby jaoks.“

„Vean kihla, et tüdrukul tõesti on midagi tema jaoks,“ sõnas vasakpoolne valvur oma kaaslasele otsa irvitades. „Aga kas praegu pole selliste asjade jaoks alles vara?“

Punastamisest hakkas Joannal kuklas torkima, ta vaatas sõdurit vihasealt. „Ma tulen sepameistrite gildi kuuluva Simon Vernoni töökojast. Kas te söandate arvata...“

Valvur sirutas käe. „Ma kannan hoolt, et see kohale toimetataks.“

Joanna kergitas lõuga. „Ma pole nõus! Olen lubanud selle ise Sir Rogerile üle anda.“

Valvurid pööritasid silmi, kuid lasksid tal sisse astuda. Nende paljutähendavad märkused kajasis tal kõrvus ja tal värvusid põsed punaseks. Ta poleks pidanud tulema. Muidugi on kahtlase moraaliga naisterahvaid, kes püüavad laagrisse sisse pääseda, aga solvav oli näha, et teda peeti üheks nende seast.

Niipea kui ta oli meeste pilgu alt väljas, silus ta oma mesi-blondid juuksed siledalt kõrvade taha, ohatas selle peale, et üks sõnakuulmatu kihar keeldus laskmast end palmiku alla kinnitada. Ta tõmbas paksu villase kleidi varrukad alla, kuni randmed olid kaetud, ja kontrollis, kas kaelaauk on küllalt tagasihoidlik, et see ei kutsuks esile mingeid märkusi. Päev oli veebruari lõpu kohta üllatavalt soe ja ta soovis, et tal poleks seljas nii raske mantel. Kui ta oli mantli pandla lõpuks kinni pannud, oli ta endaga rahul. Valvuri vihjed olid olnud ebaõiglased ja alusetud. Ta nägi välja täpselt selline, nagu peabki olema kaupmehe väarikas kodakondne, mitte mingisugune odav tänavatüdruk.

Joanna jätkas teed, tõstes koti käe all kõrgemale. Tema tuju paranes ja ta varjas naeratust. Ta polnud valvuritele sugugi valetanud. Ta oli Simon Vernoni kodakondsete hulgast, kuigi onu tõenäoliselt eitaks seda, kui temalt küsitaks.